

Oncologia sentimental

La història. Indianapolis, ara mateix. Hazel Grace, noia geniüda de 17 anys, pateix un càncer de tiroides, coneix Augustus Waters, ex-jugador de bàsquet amb osteosarcoma, i esclata un enamorament més fort que la mateixa vida.

La pel·lícula. “La culpa no és de les nostres estrelles, sinó de nosaltres mateixos, que consentim en ésser inferiors”, acte 1, escena 2, de *Juli Cèsar* de William Shakespeare. Per activa i per passiva, el gran Bill ho impregna gairebé tot. Fins la novel·la *Bajo la misma estrella* (Editorial Nube de tinta, 2012) de John Green, que les adolescents que inunden la sala on es projecta l’adaptació cinematogràfica, s’han cruspit de la primera a la darrera plana. Evidència periodística: sala 3 dels Lauren, unes trenta noies (i només un noi) reunides per degustar un melodrama amb mort anunciada...i el pack de kleenex a la vora per plorar a bots i barrals!, és a dir, a remolc del romanç sentimental d’una noia i un noi condemnats, per allò del càncer, a estimar-se sense treva ni solució de continuïtats. El virginiana cineasta Josh Boone (1979) acredita bon gust a l’hora de destil·lar el diluvi emocional que, comptat i debatut, és aquest fulletó juvenil. Resulta del tot impossible no rescatar aquell *Love Story* (1970) de l’Erich Segal, amb la fràgil Ali MacGraw i el resistent Ryan O’Neal. Sí? Doncs

no. Com sigui que allò políticament correcte, tant en cinema com en narrativa literària, imposa un protagonisme decididament masculí, a *Bajo la misma estrella* qui talla el bacallà (perdó per l’expressió barroera en semblant *soufflé* exquísit), serà una noia tant asimètrica, emotivament i facial, com és, per sort, la Shailene Woodley, prodigi d’adolescent prematurament madura. Dit el què he dit, pertoca ara reblar aquesta crònica, com sempre d’urgència, amb un seguit d’apunts

Bajo la misma estrella

Director: Josh Boone.
Intèrprets: Shailene Woodley,
Ansel Elgort, Laura Dern.
EUA, 2014. 123'. JC Alpicat,
Lauren Lleida. 4 juliol.

cinèfils. I són aquests:

El tema. “L’oblit és inevitable” sosté, malgrat ella, la Hazel Grace. I com deien els estoics: si no pots evitar que les coses succeeixin, faràs bé d’oblidar-ho..

La imatge. Hazel i August visitant la casa de l’Anna Frank.

La frase. “No vulguis conèixer mai l’Autor”, aconsella la secretària de l’impresentable Willem Dafoe. Doncs això.

La recomanació. Addictes a les populistes polseres vermelles de TV3, més o menys.